

Sygn. akt II K 115/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

19 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Sopocie w II Wydziale Karnym

w składzie: Przewodniczący SSR Małgorzata Przybylska-Lewandowska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Garsztko

po rozpoznaniu na rozprawie 14 maja i 19 czerwca 2018 r.

sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Sopocie

przeciwko M. S. s. T. i J. z d. D., ur. (...) w N.

oskarżonemu o to, że: w dniu 23 października 2018 roku w S. prowadził pojazd mechaniczny marki J. o nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, co potwierdzono badaniem na urządzeniu elektronicznym wynikiem I badanie 0,98 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,92 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. popełnienie przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego **M. S.** uznaje za winnego zarzucanego mu, przestępstwa z art. 178a§1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na 20 (dwadzieścia) złotych każda;

II. na podstawie art. 39 pkt 3 k.k. w zw. z art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 63§4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od 23 października 2017 roku do 19 czerwca 2018 roku;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne 5000 zł (pięć tysięcy złotych);

V. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 453,66 zł (czterystu pięćdziesięciu trzech złotych sześćdziesiąt sześć groszy, tytułem wydatków oraz kwotę 240 (dwustu czterdziestu) złotych tytułem opłaty.

Sygnatura akt II K 115/18

UZASADNIENIE

23 października 2017 roku świadek M. K. wyjeżdżał z terenu swojego osiedla. Musiał zatrzymać się przed szlabanem, otworzył szlaban pilotem ruszył powoli i w tym momencie, po swojej lewej stronie zobaczył samochód, który szybko wyjeżdżał z garażu podziemnego. Pojazd ten zajechał mu drogę. M. K. zatrzymał się, a samochód przeciął jego planowany tor jazdy, wjechał na krawężnik po prawej stronie dla jego kierunku ruchu, przesunął jedną z donic, następnie kolejną. Mimo tego nie zatrzymał się, ale bardzo powoli kontynuował jazdę w kierunku ul. (...). Praktycznie

tocząc się wjechał na krawężnik po lewej stronie. Pojazd zatrzymał się ścieżce rowerowej znajdującej się ul. (...). Świadek podjechał do tego pojazdu. Wsiadł ze swojego samochodu i podszedł do kierowcy. Zapytał się czy coś się stało. Kierowca, którym był oskarżony M. S. otworzył szybę w tylnych drzwiach pasażera i bełkotliwym głosem zapytał, o co chodzi? Następnie, świadek zapytał: czy jest pan pijany? a oskarżony zapytał: co to znaczy pijany? Tłumaczył, że chciał jedynie przestawić samochód. Świadek przekonany, że kierowca znajduje się pod działaniem alkoholu wezwał patrol Policji.

Zdarzenie miało miejsce w strefie zamieszkania.

Dowody: zeznania świadka M. K., k. 21, 151

zdjęcie, k. 149

Od chwili, gdy świadek spostrzegł pojazd oskarżonego wyjeżdżający z hali garażowej nie tracił go z pola widzenia. Do momentu przyjazdu Policji oskarżony nie spożywał płynów, ani nic nie jadł. Stał oparty o samochód i mówił, że chce przestawić samochód. Oskarżony sprawiał wrażenie, że nie zarejestrował nawet, że potrafił stojące na chodniku donice.

Dowody: zeznania świadka M. K., k. 21, 151

Na miejsce przejechała Policja. Funkcjonariusze zastali świadka M. K. oraz oskarżonego, który stał oparty o samochód J.. Świadek opisał, co zaobserwował. Oskarżony został poddany badaniu na zawartość alkoholu. Uzyskano wynik 1,12 mg/l.

Dowody: zeznania świadka P. M., k. 15, k.119

Oskarżony został przewieziony do K. w S., gdzie poddano go kolejnym badaniom. Uzyskano wyniki 0,98 mg/l i 0,92 mg/l

Dowody: zeznania świadka P. M., k. 15, k.119

protokół badania, k. 3

świadcstwo legalizacji, k. 3A-3B

23 października 2017 roku miała być sprzątnana hala garażowa, z której wyjechał oskarżony.

Dowody: kserokopia ogłoszenia, k. 32

wyjaśnienia oskarżonego, k. 28-29

M. S. nie jest chory psychicznie w znaczeniu psychozy, ani upośledzony umysłowo. W czasie zdarzenia miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowody: opinia, k.38-40

Oskarżony nie był karany, odpis wyroku, k. 109, dowody wpłaty, k. 134-143 pismo z SO w Gdańsku 128-131, karta karna 71 - 72

Podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego M. S. wyjaśnił że 23 października miała być sprzątnana hala garażowa. W obawie przed uszkodzeniem pojazdu, który nie był jego własnością postanowił pojazd przeparkować na parking zewnętrzny.

Przed sądem oskarżony skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, jego obrońca złożył dokumenty związane z poszukiwaniem pracy i trudnościami w jej uzyskaniu przez osobę bez uprawnień do prowadzenia samochodu.

Sąd zważył, co następuje

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał wszystkie przywołane powyżej dokumenty. Ich autentyczność, czy też, w przypadku kopii, zgodność z oryginałami nie były kwestionowane. Nie kwestionowano również, że odzwierciedlają rzeczywiste zdarzenia.

Dokumenty zawnioskowane jako dowody zarówno w akcie oskarżenia jak również przez obrońcę w zakresie nieuwzględnionym w pierwszej części uzasadnienia, Sąd uznał za nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy, nieprzydatne dla odtworzenia stanu faktycznego w zakresie istotnym dla ustalenia sprawstwa. Nie zakwestionowano jednak ich wiarygodności.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania obu przesłuchanych świadków. Żaden z nich nie miał powodów, by pomawiać oskarżonego fałszywie. Zeznania tych świadków wzajemnie się potwierdzają.

Co do zeznań funkcjonariusza Policji należy dodać, że jego zeznania znajdują również potwierdzenie w protokołach przeprowadzonych badań trzeźwości.

Treść zeznań świadka M. K. nie została podważona w żadnym fragmencie przez wyjaśnienia oskarżonego, ani też inne dowody. Co do deklarowanego przez oskarżonego zamiaru przeparkowania pojazdu, świadek wskazywał, że takie deklaracje konsekwentnie padały z ust oskarżonego.

Wiarygodna jest również opinia biegłych wydana przez osoby dysponujące adekwatnymi do tezy dowodowej wiadomościami specjalnymi. Jej rzetelność i rzeczowość nie były kwestionowane przez strony i nie budzą wątpliwości Sądu.

Sąd nie miał podstaw, by zakwestionować deklarowany przez oskarżonego w wyjaśnieniach zamiar jedynie przestawienia pojazdu na parking zewnętrzny z uwagi na planowane sprzątnięcie hali garażowej.

Zeznania B. S., jako znającej zdarzenie jedynie z relacji i zamiar oskarżonego z jego wypowiedzi w ocenie Sądu nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, że oskarżony M. S. znajdując się w stanie nietrzeźwości. Gdzie stężenie alkoholu w organizmie znacznie przekraczało granice określoną przez ustawodawcę dla przestępstwa, w ruchu lądowym, w strefie zamieszkania prowadził pojazd mechaniczny. Przy czym sposób prowadzenia pojazdu był niebezpieczny: na krótkim odcinku drogi uderzył w dwie donice znajdujące się na chodniku, a następnie przemieścił pojazd na drugą stronę drogi i zatrzymał się częściowo na lewym chodniku, w miejscu niedozwolonym, na granicy ścieżki rowerowej przebiegającej ul. (...).

Takie zachowanie w sposób jednoznaczny wyczerpało znamiona przestępstw opisanego w art. 178a§1 k.k. Oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa.

Za przypisane oskarżonemu przestępstwo Sąd wymierzył karę 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na dwadzieścia złotych. Orzekł zakaz prowadzenia pojazdów na 3 lata i obowiązek zapłaty 5000 złotych świadczenia na rzecz Funduszy Pomocy Pokrzywdzonym Pomocy Postpenitencjarnej.

Odnosząc się do wymiaru kary, Sąd miał na względzie zasady zawarte w art. 53 kk stanowiące, iż Sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych w ustawie, oceniając winę i stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego. W ramach tych zasad stosownie do § 2 tego samego artykułu Sąd uwzględnił w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej przestępstwem, pobudki i sposób działania sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz sposób jego życia przed

popelnieniem i zachowanie się po popelnieniu przestępstwa. Ustalając wymiar kary, Sąd miał na względzie zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające oskarżonego.

Na niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu – przejawiający się w charakterze dobra naruszonego – bezpieczeństwa w komunikacji. Sąd miał na względzie okoliczność, iż przestępstwa godzące w bezpieczeństwo w ruchu drogowym odznaczają się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości jest częstą przyczyną kolizji i wypadków z innymi uczestnikami ruchu, którzy mają prawo zakładać, że mogą bezpiecznie poruszać się po drodze. Niezwykle brzemienne w skutkach może być poruszanie się po drodze pojazdu prowadzonego przez nietrzeźwego kierowcę. Skutkować to może utratą kontroli nad pojazdem, a w konsekwencji narażeniem nie tylko kierującego, lecz także innych uczestników ruchu na negatywne konsekwencje takiego zachowania. Ponadto wskazać należy, że stężenie alkoholu u oskarżonego przekraczało znacząco dolną granicę stanu nietrzeźwości i sposób jazdy oskarżonego był niebezpieczny, bezpośrednio po zatrzymaniu pojazdu przez oskarżonego logiczny kontakt z nim był utrudniony.

Wysoki był w ocenie Sądu stopień winy oskarżonego. Nie zachodziły żadne wątpliwości, co do jego poczytalności. Nie zachodziły i inne podstawy wyłączenia winy, jak działanie sprawcy w tzw. anormalnej sytuacji motywacyjnej, nie osiągnięcie wieku, z którym ustawa wiąże zdolność do wymaganego przez prawo zachowania się, czy też niemożność rozpoznania bezprawności czynu. Poza tym biorąc pod uwagę wiek oskarżonego, jest on osobą o ukształtowanej już w pełni osobowości.

Na korzyść należało poczytać, że oskarżony w stanie nietrzeźwości przejechał niewielki odcinek drogi. Należy wskazać, że istotnego znaczenia dla wymiaru kary nie miała okoliczność przywoływana przez oskarżonego, że chciał jedynie przeparkować pojazd. Sąd nie kwestionuje, że zamiarem oskarżonego było jedynie przeparkowanie pojazdu jednak okoliczność ta nie może być poczytywana jako istotna okoliczność łagodząca przy ocenie czynu, którego się dopuścił i który został mu przypisany. Trudno rozpatrywać fakt poruszania się w stanie nietrzeźwości jako formę stadialną usiłowania kontynuowania jazdy w stanie nietrzeźwości, taki czyn nie został oskarżonemu przypisany. Sąd uznał oskarżonego za winnego czynu polegającego na przejechaniu w stanie nietrzeźwości określonego krótkiego odcinka drogi, a nie usiłowania kontynuowania jazdy.

Fakt że oskarżony zdecydował się na prowadzenie pojazdu w zasadzie z błahego powodu musi być rozpatrywany jako okoliczność obciążająca. Nawet na tym krótkim odcinku, którym się poruszał, mając na względzie, że jest to osiedle mieszkaniowe o ścisłej zabudowie, tworzył potencjalne zagrożenie dla innych uczestników ruchu, szczególnie w kontekście uderzenia w donice znajdujące się na chodniku.

Jako okoliczność łagodzącą niezwiązaną z czynem Sąd uznał uprzednią niekaralność oskarżonego. Z karty karnej znajdującej się w aktach sprawy wynikało, że oskarżony jest osobą karaną, jednak analiza pozyskanych przez sąd dokumentów pozwoliła na uznanie, że skazanie uległo zatarciu. (Takie ustalenie znalazło potwierdzenie w pozyskanym po zamknięciu przewodu postanowieniu Sądu Okręgowego w Warszawie.)

Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał jego postawę w toku postępowania zwłaszcza przyznanie się do czynu i wyrażenie żalu z powodu przedmiotowego zdarzenia.

Ustalone w sprawie fakty nie pozwoliły, zdaniem Sądu na warunkowe umorzenie postępowania z uwagi na opisane wyżej znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, wyrażający się w znacznym przekroczeniu dopuszczalnej zawartości alkoholu w organizmie, niebezpiecznej jeździe i znaczny stopień winy. W ocenie Sądu przestawianie samochodu pod tak znacznym działaniem alkoholu, w stanie który uniemożliwiał bezpieczną jazdę, niezależnie od faktu, że oskarżony przejechał krótki odcinek drogi nie może być premiowane nadmiernie łagodnym potraktowaniem.

Za popelnione przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na 20 zł każda. Ustalając liczbę stawek dziennych grzywny Sąd miał na względzie wysoki stopień winy i społecznej szkodliwości czynu. Poza tym konieczne jest zapobiegawcze oddziaływanie na oskarżonego celem zapobieżenia powrotowi na ścieżkę przestępstwa i взгляд na kształtowanie społecznego poczucia

sprawiedliwości. Sąd doszedł do przekonania, że grzywna orzeczona w takim wymiarze uwzględnia możliwości zarobkowe oskarżonego.

Sąd był zobligowany na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzec wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych bądź pojazdów mechanicznych określonego rodzaju z uwagi na to, iż oskarżony dopuścił się czynu przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, znajdując się w stanie nietrzeźwości. Sąd orzekł powyższy środek co do wszelkich pojazdów mechanicznych. Wskazany środek karny – jako element sankcji karnej – winien pełnić rolę represyjną, stanowiąc dla sprawcy na tyle istotną dolegliwość, by uświadomić mu naganność jego postępowania i wagę naruszonych obowiązków. Mając to na względzie Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Okres obowiązywania orzeczonego zakazu Sąd oznaczył na podstawie art. 43 § 1 pkt 1 k.k. na okres 3 lat. Wymierzając powyższy środek Sąd miał na uwadze potrzebę wyeliminowania z ruchu kierowcy, który nie daje gwarancji bezpiecznego w nim uczestnictwa. Dotkliwość tegoż środka powinna spełnić wobec sprawcy cele wychowawcze i zapobiec popełnieniu przez niego podobnego czynu w przyszłości. Sąd zaliczył na poczet zakazu okres zatrzymania prawa jazdy. Sąd ma świadomość ograniczeń w pozyskiwaniu zatrudnienia jakie wiążą się z brakiem uprawnień do prowadzenia samochodu, jednak oskarżony, który złamał prawo z błahego powodu powinien mieć świadomość całokształtu negatywnych konsekwencji podejmowanych działań

Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego działając na podstawie art. 43a § 2 k.k. Powyższy środek ma szczególny charakter: sprawca jest bowiem na jego podstawie zobowiązany do określonego świadczenia na rzecz społeczności, której bezpieczeństwu zagroził swoim postępowaniem. Środek ten ma charakter wychowawczy i w swoisty również sposób kompensacyjny. Sąd orzekł świadczenie pieniężne w kwocie najniższej 5.000 zł, mając na względzie sytuację majątkową i finansową oskarżonego. Jako beneficjenta świadczenia Sąd wskazał Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, którego działalność związana jest bezpośrednio z pomocą ofiarom wypadków drogowych.

Mając na uwadze wynik procesu i nie znajdując podstaw do zwolnienia Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi, w tym wymierzył mu stosowną opłatę.